



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1464/2018
31.10.2019. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Биљана Јовановић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ ДОО ..., које заступа Марко Митић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2331/2017 од 13.02.2018. године, у седници већа одржаној дана 31.10.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2331/2017 од 13.02.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1473/14 од 14.03.2017. године, усвојен је тужбени захтев и поништено као незаконито решење о отказу уговора о раду бр. ... од 12.03.2014. године и обавезан тужени да тужиоца врати на одговарајући посао, односно посао који одговара његовом здравственом стању и да му по том основу призна сва права на раду и по основу рада почев од 12.03.2014. године па до враћања на рад. Истом пресудом је обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 153.750,00 динара са законском каматом од дана извршности до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2331/2017 од 13.02.2018. године потврђена је наведена пресуда основног суда у ставу првом изреке и преиначена одлука о трошковима поступка тако што је тужени обавезан да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка исплати 163.750,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате и одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену благовремено је изјавио ревизију са допуном тужени због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку и налази да ревизија није основана.

У спроведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју суд по ревизији пази по службеној дужности. Није од утицаја истицање ревизијом постојања битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. истог закона јер ова битна повреда поступка није ревизијски разлог у смислу члана 407. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био у радном односу на неодређено време код туженог на пословима ... са трећим степеном стручне спреме, иако има четврти степен стручне спреме. Решењем туженог бр. ... од 12.03.2014. године тужиоцу је отказан уговор о раду на основу члана 179. тачка 9. Закона о раду. У образложењу је наведено да је решењем инспектора за рад Одељења инспекције рада у ... за министарство рада, запошљавање и социјалне политике тужилац упућен код послодавца на лакше радно место од оног које је обављао до тада, с тим да тужени као послодавац на основу систематизације радних места и правилника нема лакше радно место од раног места које је тужилац обављао. Решењем није утврђена отпремнина за тужиоца нити је иста исплаћена. Решење инспектора рада је засновано на медицинској документацији тужиоца. Вештачењем је утврђен потпуни губитак радне способности тужиоца за обављање послова рибочувара.

На утврђено чињенично стање правилно је побијаном одлуком примењено материјално право поништајем одлуке туженог о отказу уговора о раду и враћањем тужиоца на рад.

Одредабама члана 101. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/2005, 61/2005, 5409, 32/13) важећег у време доношења оспорене одлуке о престанку радног односа прописано је да је запосленом инвалиду рада послодавац дужан да обезбеди обављање послова према преосталој радној способности и да је запосленом код кога је, у складу са прописима о пензијском и инвалидском осигурању, утврђено да постоји опасност од настанка инвалидности на одређеним пословима – послодавац дужан да обезбеди обављање другог одговарајућег посла. Одредбама члана 102. Закона о раду је прописано да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који одбије да прихвати посао у смислу члана 101. овог закона. Према члану 179. тачка 9. истог закона послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла. Код примене овог отказног разлога, чланом 158. став 1. Закона о раду је прописано да је послодавац дужан пре отказа уговора о раду да исплати запосленом отпремнину у висини утврђеној општим актом или уговором о раду.

Код оваквог стања правилно оцењују нижестепени судови да нису испуњени законски услови за отказ уговора о раду на основу члана 179. тачка 9. Закона о раду.

Оспореним решењем као ни доказима у парници није утврђено постојање технолошких, економских или организационих промена због којих би престала потреба за обављањем послова рибочувара код туженог, радно место тужиоца није укинато нити је смањен број извршилаца већ је одлука о отказу донета са разлога што је тужени оценио да нема одговарајуће радно место за распоређивање тужиоца, што је тужилац у парници оспорио. Како тужени послодавац није понудио тужиоцу обављање другог одговарајућег посла, нити је радна неспособност, односно инвалидност тужиоца утврђена у складу са прописима о пензијском и инвалидском осигурању, при чему умањена радна способност према тада важећим одредбама Закона о раду није представљала разлог за отказ уговора о раду на основу члана 179. тачка 9. истог закона и тужени није поступио по процедури и са разлога изричито прописаних цитираним законом важећим у време оспореног отказа, правилно је оцењено да је оспорено решење туженог незаконито, одлука поништена и правилно је одлучено о враћању на рад тужиоца применом члана 191. Закона о раду.

Врховни касациони суд није разматрао наводе ревизије којима је истицано да је тужени исплатио тужиоцу као технолошком вишку отпремнину нити приложене доказе на ову околност, јер се према члану 407. став 2. Закона о парничном поступку у овом случају ревизија не може изјавити због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања нити у ревизији прилагати нови докази. Првостепеном пресудом је на страни 3. изричито утврђено да тужиоцу одлуком о отказу није утврђена отпремнина нити је иста исплаћена. Тужени жалбом ни поднетом допуном жалбе није оспорио ове чињенице нити је пружио доказе о исплати отпремнине иако исплата отпремнине представља нужни услов за примену конкретног отказног разлога.

Са изнетих разлога одлучено је као у изреци пресуде на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић